

и съветва ги, настанява ги, вдъхва нови сили въ душитѣ имъ, той иска да ги види бодри и несломими следъ тоя голѣмъ успѣхъ, на който се радватъ останалитѣ живи. И въ момента на подготовката за запазване на позицията единъ неприятелски снарядъ попада до него и отнема живота му.

Това извиква скръбъ въ душитѣ на всички офицери и войници. Инзовъ убитъ! Тоя неуязвимъ герой, който прекара всички най-опасни бойове водени отъ полка и дружината му. Убитъ! Това е неразбираемо отъ всинца ни.

— Не! Не! Той не е убитъ! Инзовъ живѣе! Той вѣчно ще живѣе — шепне до менъ ранения поручикъ Коджейковъ.

Исканата помощ отъ капитанъ Инзовъ е изпратена. Това е една полурота отъ изнурени войници, на които се заповѣда: да държатъ позицията до последенъ човѣкъ. Това се върши и безъ заповѣдъ. Последнитѣ бойци сж останали и тѣ скоро ще изгинатъ отъ огнената стихия. Капитанъ Александровъ поема командуването на дружината и веднага заема мѣстото си, за да я организира и я подготви за утрешния день.

Свечерява се. Не . . . не . . . деньтъ безъ преходъ минава въ нощта.

Убититѣ днесъ превишаватъ сто и двадесетъ души и около 200 ранени, а и много сж умопобъркани.

Артилерийската стрелба почва да става по рѣдка и ожесточението на врага понамалява. Той видѣ, че и днешния день остана за него безъ резултатъ. А утре? . . .

Бързамъ съ вписване на впечатленията си, невѣмъ нѣкой виси надъ главата ми и чака за тѣхъ.

Умората отъ днешното напрежение ме униса въ сънъ. Азъ за нищо не мисля въ тоя моментъ. Искамъ да легна и заспя.

— Началото на края — Тая мисль изближна въ съзнанието ми, събуждайки се разтърсенъ отъ попадналиятъ снаряди край лисичата дупка, въ която се бѣхъ сврѣлъ заедно съ единъ телефонистъ и съмъ спалъ цѣли четири часа. Бързо ставамъ и се явявамъ на полковия командиръ, който бѣше вече получилъ отъ бригадата съобще-